

V

(Становища)

СЪДЕБНИ ПРОЦЕДУРИ

СЪД

Решение на Съда (голям състав) от 10 април 2018 г. (преюдициално запитване от Landgericht Berlin — Германия) — Romano Pisciotti/Bundesrepublik Deutschland

(Дело C-191/16) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Гражданство на Съюза — Членове 18 ДФЕС и 21 ДФЕС — Екстрадиране в Съединените американски щати на гражданин на държава членка, който е упражнил правото си на свободно движение — Споразумение за екстрадиране между Европейския съюз и тази трета държава — Приложно поле на правото на Съюза — Забрана за екстрадиране, прилагана само за гражданите на съответната държава — Ограничение на свободата на движение — Обосноваване с оглед предотвратяване на безнаказаността — Пропорционалност — Уведомяване на държавата членка по произход на гражданина на Съюза)

(2018/С 200/02)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Landgericht Berlin

Страни в главното производство

Ищец: Romano Pisciotti

Ответник: Bundesrepublik Deutschland

Диспозитив

- 1) Правото на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че в случай като този в главното производство, при който гражданин на Съюза, за когото е направено искане да бъде екстрадиран в Съединените американски щати, е задържан в държава членка, различна от тази, на която е гражданин, с оглед на евентуалното изпълнение на това искане, положението на същия гражданин попада в приложното поле на посоченото право, тъй като той е упражнил правото си на свободно движение в Европейския съюз и искането за екстрадиране е направено в рамките на Споразумението за екстрадиране между Европейския съюз и Съединените американски щати от 25 юни 2003 г.
- 2) В случай като този в главното производство, при който в рамките на Споразумението за екстрадиране между Европейския съюз и Съединените американски щати от 25 юни 2003 г. гражданин на Съюза, за когото е направено искане да бъде екстрадиран в Съединените американски щати, е задържан в държава членка, различна от тази, на която е гражданин, с оглед на евентуалното изпълнение на това искане, членове 18 ДФЕС и 21 ДФЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат заточената държава членка да проведе разграничение въз основа на конституционна норма между нейните граждани и гражданите на други държави членки и да разреши исканото екстрадиране, въпреки че не позволява да се екстрадират нейните собствени граждани, при положение че предварително е предоставила възможност на компетентните органи на държавата членка, на която посоченото лице е гражданин, да поискат то да ил бъде предадено в рамките на европейска заповед за арест и последната държава членка не е приела никаква мярка в този смисъл.

⁽¹⁾ ОВ С 270, 25.7.2016 г.